

Hvad er forskellen på en **Cocker Spaniel** og en **Springer Spaniel ?**

Tekst: Ole Geert Dam og Peter Jones

Fotos: Ole Geert Dam

Som det er alment kendt findes der, indenfor Spaniels, 2 forskellige racer. Dette selvfølgelig kun når vi taler om Spaniels af F.T. typen, og disse 2 er selvfølgelig henholdsvis Springer- og Cocker Spaniels.

Nu har folk normalt ikke de store problemer med at skelne de 2 racer, når de ser dem, for den umiddelbart største forskel er selvfølgelig deres udseende, hvor Springeren, rent størrelsesmæssigt, er den største og hvor Cockerne er den mindste af de 2 racer. Man skal dog være opmærksom på, at der rent størrelsesmæssigt findes undtagelser, idet vi i dag ser "små Springere" og "store Cockere", og sammenligner man 2 af disse, er størrelsesforskellen ikke så udtalt. Når vi nu er ved udseendet, så findes F.T. Springer Spaniels kun i 2 farvekombinationer, nemlig brun/hvid og sort/hvid, mens Cockerne findes i et nærmest utal af forskellige farver.

På trods af denne åbenlyse eksteriørmæssige forskel, er det alligevel et meget stillet spørgsmål: Hvad er forskellen mellem de 2 racer? Det er klart, at her spørger folk ind til den temperamentsmæssige forskel, og her er det virkelig "at vandene skilles".

At spørgsmålet er yderst relevant, bevidnes af, at man, rent historisk, selv i racernes hjemland England, i starten af år 1900, havde utroligt svært ved at definere forskellen mellem de 2 racer, og dette bevirkede den helt groteske situation, at Den Engelske Kennel Klub bestemte, at vejede en Spaniel 25 engelsk pund (svarende til 13,75 kg) eller derunder, blev den stambogsført som Cocker Spaniel, og vejede den over 13,75 kilo blev den stambogsført som en Springer Spaniel. Denne regel betød, den helt vanvittige situation, at man i samme kuld hvalpe, kunne have både Cocker og Springer Spaniels. Hvad man gjorde indtil hunden var gammel nok til at kunne betegnes som fuldvoksen, for derved at kunne veje den, melder historien dog intet om.

Jeg har, gennem årene, hørt rigtig mange myter og historier omkring forskellen på de 2 racer, og hvis man bl.a. går ca. 8-10 år til-

bage, var der mange, her i Danmark, der troede, at kunne man ikke styre sin Springer, kunne man altid købe en Cocker - underforstået, at de skulle være nemmere at træne. Jeg tror, at rigtig mange, som "hoppede på denne limpind", har måttet sande, at dette vist ikke var helt rigtigt, snarere tvært imod.

Den måske mest kendte Spaniel træner /fører/opdrætter og skribent, nu afdøde, Keith Erlandson, havde kæmpe succes med begge racer, og han har også, i sine bøger, forsøgt at beskrive, især den temperamentsmæssige forskel på de 2 spanielracer.

Mange andre end Keith, har forsøgt at komme til bunds i spørgsmålet, men selv om jeg har læst rigtig mange bøger om emnet, synes jeg aldrig rigtig nogen har ramt plet, før jeg læste en ny bog, udgivet og skrevet af den meget berømte Cockermand, Peter Jones, som er manden bag de berømte Mæsydderwen Cockere. Peter har trænet og ført 25 Cockere til F.T.Ch.. Her skal det dog nævnes, at Peter også har haft enkelte succeser med

Springerne, men det var vist mest for at bevise, at det kunne han altså også.

I sommeren 2010 udgav Peter Jones bogen: "The Working Cocker", i øvrigt en bog som varmt kan anbefales at købe, og her i bogen beskriver han, på en meget humoristisk måde, forskellen mellem de 2 racer. Forskellen beskrives gennem markprøvesituationer, og hvor forskelligt de 2 racer ville reagere overfor den samme situation.

På den baggrund har jeg valgt at oversætte netop dette afsnit i hans bog, for har man erfaring med begge racer, kan man kun smile over Peter's beskrivelse af forskellen, for hvor rammer han plet:

The Working Cocker skrevet og udgivet af Peter Jones

Jeg bliver ofte spurgt om forskellen mellem Cocker og Springer Spaniels, og jeg mener, at der er stor forskel på stilen og kropsvæggelserne ligesom der selvfølgelig er størrelsesforskelle.

Keith Erlandson har tidligere givet en fremragende beskrivelse af, hvad han forventede af en top klasses Engelsk Springer Spaniel, hvor han fortæller, at Springeren skal kombinere egenskaberne mellem en tyrefægter og en afrikansk Zulu kriger. Som en tyr skal den angribe terrænet med stor aggressivitet og mod og samtidig skal den være 100% lydige overfor sin fører, nøjagtigt som en Zulu kriger er overfor sin konge.

Min erfaring og holdning til Cockerne er, at de er mindre maskinagtige i deres søg og de er, som udgangspunkt, meget mere selvstændige end Springerne, hvor Cockerne ligesom altid spørger: "Okay, men er du helt sikker på det er rigtig det du ber mig om?"

For at forklare hvad jeg mener, vil jeg fortælle om 2 situationer som beskriver min pointe:

I 1995 deltog jeg på en A.V. vinderklasse markprøve med en af mine Cockere. Jeg befandt mig ude i kæden, hvor jeg ventede på det blev min tur. Jeg stod ca. 15 meter bag Ian Bateson, som var inde til bedømmelse med sin kendte Springer han F.T.Ch. Jenoren Boss. Jeg stod oppe på en forhøjning, så jeg havde fuldt overblik over Ian og Boss's arbejde. Boss gik flot, i et malende og dækkende søg, og var meget lydige, og ethvert pib i fløjten fra Ian, adlød Boss til mindste detalje. Pludselig kunne jeg se på Boss's reaktion, at han fik fært, og fra min position, kunne jeg, ude til højre, se en fasan, som sad og trykkede i en klump bregner. Ian Bateson kunne, fra hans position, ikke se fasanen, og Boss trak naturligt ud til højre, mod fasanen. Ca. 5 meter før Boss fik kontakt med fasanen, brugte Ian sit vendefløjt, og øjeblikkeligt, uden blot den mindste tøven, vendte Boss væk fra fasanen, og arbejdede videre mod venstre, nøjagtigt, som hans fører forlangte.

Jeg tror ikke, at nogen af de Cockere jeg nogensinde har ejet, ville have været så lydige. Jeg er helt sikker på, at de, på trods af mit evt. vendefløjt, havde løbet de 5 meter ekstra og stødt fasanen, herefter ville de selvfølgelig

respektere flushet, men vende sig om mod mig, med et lille selvtilfredsstillende udtryk der sagde: "Hvad sagde jeg"!!!

Det andet eksempel jeg vil bruge involverer mit første F.T.Ch., Housty Solo. Engang under hans basistræning, satte jeg ham af, hvorefter jeg kastede 2 dummyer, en på hver side af ham. Jeg viste med min arm, at jeg ville have den til venstre først, og han spurtede direkte ud til den venstre dummy, og tog den i munden. Jeg fløjtede herefter hjemkald, men Solo ignorerede totalt min fløjte, og løb med den første dummy i munden over til den anden. Herefter forsøgte han, at tage begge dummyer i munden på en gang, hvilket selvfølgelig var umuligt. Herefter spyttede han den ene ud og skiftede til den anden, men stadig havde han jo ikke løst sit problem, og et par sekunder, stod han tænksomt og betragtede begge dummyer, for ligesom at finde ud af hvordan han løste problemet. Man kunne næsten se smilet i hans udtryk, da han herefter begravede den ene dummy, hvorefter han triumferende bragte mig den anden - "Problemet var løst !!!"

Tilbage til en mere generel betragtning. Vore dages Springer Spaniels er normalt bedre til at markere end de mindre Cockere. Dette skyldes nok, at Springerne er generelt højere og har derved, fra deres højere niveau, bedre muligheder for at markere, især hvis terrænet er med rimelig høj vegetation.

Når en Springer jager (søger) skal den dække terrænet i god fart med en haleføring under ryglinien, og halens bevægelser (logren) svinger i harmoni med bagkroppens bevægelser. Hele Springerens krop bevæger sig, og den er meget smidig, og ind imellem ser det ud som om halespidsen nærmest berører næsen, når den bevæger sig. Den effektive Springer har en hovedføring der skifter mellem høj og lav næseføring, hvor den arbejder skiftevis både med luft- og jordfært.

Cockere derimod er noget mindre, og de har mere stive bevægelser i forhold til Springerne. Cockerne skal have en meget mus-

keløs krop, især omkring nakke, skuldre og bagparti. Målt kg til kg er Cockeren en meget stærkere hund end en Springer, og intet er mere fornøjeligt end at se en lille Cocker apportere en stor fasanok eller en hare, mens ørerne flyver omkring hovedet på den.

En Cocker søger også anderledes, de har små løb ind og ud af krattet, frem og tilbage med hurtige bevægelser, hvor de følger jordfært sat af vildte. Momentvis stopper de op for at tjekke luftfært både til højre og venstre. Somme tider går de over terrænet, somme tider under. Når de stopper op, arbejder næsen konstant og knurhårene bevæger sig, hvorefter de fortsætter videre frem. Cockerne søger kræver simpelthen konstant opmærksomhed fra føreren, for mister han/hun opmærksomheden, kan der pludselig ske ting og sager.

Det er især, når de 2 racer søger/jager, at man ser den største forskel mellem dem. Hele Springerens krop bevæger sig i smidige og glidende bevægelser med en haleføring som er i harmoni med resten af kroppen. Cockeren derimod, har et mere stift bevægelsesmønster, hvor halen hele tiden pisker i små meget hurtige bevægelser i disharmoni med resten af kroppen.

Generelt mener jeg, at en Cocker grundlæggende er i besiddelse af en større udholdenhed end en Springer. Dette betyder, som oftest, at de apporterer mere rent efter et længere søg, simpelthen fordi de ikke så let bliver forpustede. En Springer der imod puster mere, hvor tungen hænger ud af munden, og det betyder sommetider, at den har brug for f.eks. at skifte greb flere gange under apportering, især hvis den skal apportere løsfjerede fugle.

Jeg mener også, at en Cocker er bedre på anskudt eller løbende vildt end en Springer. Dette kan, rent fysisk, skyldes, at de, grundet deres mindre størrelse, har deres næse

placeret tættere ved jorden. Jeg har dog den overbevisning, at Cockerne er bedre på anskudt og løbende vildt, fordi de grundlæggende er meget mere selvstændige end Springerne. En Cocker elsker simpelthen at forsøge at trække elastikken mellem fører og hund så langt som muligt, og det er som om, de hele tiden, gennem deres kropssprog, siger: "Bare overlad det hele til mig, det klarer jeg nemt - juhu!"

Blandt alle jagthunderacer, er der ingen tvivl om, at en Cocker, er den race som er dårligst egnet til at deltage på markprøver. De hader simpelthen at vente i snor, indtil det bliver deres tur. De bliver ved at trække i snoren og hopper konstant op ad en, hvor de kræver opmærksomhed. De opføre sig nærmest som små børn, hvor de hele tiden spørger: "Er det ikke snart min tur og hvor længe skal jeg vente endnu". Det er almindeligt kendt, at man altid kan kende en Cockerfører på, at hans tøj er møgbeskidt fordi hunden konstant står op ad ham eller skal bæres i armene.

En ting jeg vil advare imod er, aldrig at skubbe en Cocker ned, som ønsker at stå op ad dig. Skæld den heller ikke ud for at hoppe op ad dig, for du risikerer, at den virkelig bliver mopset og sur og derved nægter at samarbejde med dig eller i det hele taget nægter at arbejde. Min erfaring er, at jo mere beskidt en Cockerførers tøj er, jo gladere Cockere har han, og en glad Cocker betyder væsentlig bedre arbejde, når den skal yde, enten på en jagt eller markprøve.

Til slut vil jeg citere den kendte Walisiske hundemand og markprøvedommer Roger Tozer, (Red.: Roger har kennelnavnet, Graigfelin, og har, som kun meget få, både trænet, ført og opdrættet champions indenfor Cockere, Springere og Labradors), som har udtalt, at han ikke har respekt for en hundetræner, før han har bevist, at han kan træne en Cocker. Ja Roger mener, at for at nedsætte sig som professionel hundetræner, burde man være tvunget til, at vise, at man kan træne en Cocker, for kan man det, kan man træne alle jagthunderacer.

